
DARCY COATES
PEKLO NA OSTROVĚ
přeložil
Petr Kovács

PEKLO NA OSTROVĚ

DARCY COATES

PEKLO
NA OSTROVĚ

přeložil
Petr Kovács

FOBOS

HOW BAD THINGS CAN GET
Copyright © Darcy Coates 2026
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Petr Kovács, 2026
Cover © Martin Kopecký 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8619-0

1

„Musíš zemřít, Josanno. Když nezemřeš, nebude to fungovat."

Hlas se rozléhal dlouhými betonovými chodbami. Byl sladký a naléhavý, ale pod jeho zpěvnými tóny bylo slyšet špatně ukrývané podráždění.

Josanna se plazila po zemi. V chodbách panovala tma. Světla byla zhasnutá, a přestože celý komplex znala stejně dobře jako rysy vlastního obličeje, neodvážila se postavit. V chodbách bylo plno nových překážek. O jednu už zakopla, těžkou, polstrovanou, a nechtěla to riskovat znovu. Nemohla si dovolit žádný hluk.

Ne, pokud chtěla žít.

A to chtěla – zoufale toužila žít. I když to bylo špatné. I když ji to dělalo špatnou. Chtěla *žít*.

„Vrať se ke mně." Slyšela škrábání kovu o beton. Hlas byl i nadále sladký, ale vřelo to v něm jako v hrnci, který se právě chystá překypět. „Pomůžu ti, mám tě přece rád. Ale teď nás nesmíš zklamat. Víš, jak je to důležité."

Plazila se dál vpřed. Existovaly možnosti, jak se z komplexu dostat. Úzká okna, jimiž se mohla protáhnout, skryté dveře, malé poklopy, uvolněné desky. Ještě jí nebylo ani osm. Byla dost malá, aby se protáhla i těmi nejmenšími otvory. Stačilo to zkusit. Jen nějaký musela najít, jeden, který zapomněli zavřít.

Jak se plazila po hrubé podlaze, ruce již měla úplně necitelné. Topení přestalo fungovat zároveň se světly a v pokojích byla zima jako v lednici. Josanna na sobě měla jednu z bund pro dospělé. Nevěděla, komu patřila. Ve tmě ji neviděla; cítila jen látku, když si ji oblékala přes ztuhlé paže.

V téhle chodbě byly dveře. Dospělí je rádi používali k průchodu do soukromých místností ve východním kvadrantu. Věděla, že v nich jsou malá čtvercová okénka. Třeba některé z nich zapomněli zavřít. Potřebovala jen –

„Josanno, copak to nechceš napravit? Nechceš je zachránit?"

Hlas se odrážel od stěn. Ještě nikdy nevnímala ozvěnu tak silně. Ještě nikdy jí komplex nepřipadal tak *prázdný*.

Šmátrala před sebou. Z plazení se po tvrdém betonu ji bolela kolena.

A pak její prsty na něco narazily.

Nebyl to beton. Ani kov. Bylo to zároveň pevné i měkké.

Kůže.

Dotýkala se kůže – lidské. Někdo upadl na zem a oni ho tam nechali ležet. Byl stejně ledový jako okolní vzduch.

Nahmatala nos. Koutky úst. Kůže byla lepkavá, a když po ní přejela rukou, pochopila proč.

Tvář měl ten člověk zalitou krví. Z dutin, z nichž si vydloubl oči, vytékaly potoky krve.

⊗ ⊗ ⊗

Ruth sebou prudce trhla, dech jí uvízl v hrdle a nedostával se do plic.

Bolestná zima, ozvěna nesoucí se prázdnými chodbami. Lepkavá, zasychající krev na prstech.

Ty pocity trvaly jen vteřinu a pak zmizely. Znovu se dokázala nadechnout, tentokrát již svobodněji, a místo štiplavého pachu počínající hniloby jí plíce zaplnil slaný vzduch.

Lidé se tísnili na palubě, oblečení v zářivých barvách a volných šatech, a smáli se. Z ukrytých reproduktorů vyhrávala hudba a svojí hlasitostí přehlušila i oceán.

Vždy mívala živé sny. Někdy tak moc, že se jí mísily s realitou, ale vždy jenom na pár sekund, nikdy ne déle. Přesto dost dlouho na to, aby se jí natrvalo vryly do paměti.

Lehce si promnula ruce, aby se ujistila, že je nemá lepkavé od zaschlé krve. Přitom přejela očima řadu lehátek vyskládaných na palubě výletní lodi.

Ruth ztuhla. Carson na ni zíral.

A jeho výraz…

O kus dál vypískla smíchy nějaká žena. Do lehátka jí vrazila skupina cestujících, kteří se přehnali kolem, v rukou zdvižené selfie tyče s mobilními telefony. Jeden z nich na ni křikl omluvu za posunuté lehátko a všichni se dál proplétali davem.

Obrátila se opět ke Carsonovi. Už se odvrátil, ale pozorně sledoval palubu. Na sluncem červené tváři měl svůj obvyklý úsměv.

Ruth si otřela zpocené tváře hřbetem ruky. S Carsonem se znali teprve šest měsíců, ale po celou tu dobu se k ní choval přátelsky.

Ale to, jak na ni civěl…

Přišel jí tak chladný. Uzavřený.

Hlavou jí znovu proběhla noční můra: chodby, těla, konejšivý hlas v dáli.

Nemohl vědět, co ve snu viděla. Ty představy žily jen v její hlavě.

Nemohl to vědět. *Nemohl*.

O rameno se jí opřela ruka. Zrychlil se jí puls. Bojovala s nutkáním před dotykem ucuknout.

„Ahoj," pozdravil ji Zach. Sklonil se k ní a podával jí vysokou sklenici. Led a bledá tekutina uvnitř se třpytily ve slunci. Po sklenici stékaly zkondenzované kapky. „Vím, že jsi říkala, že

nemáš žízeň, ale bylo mi líto, že jako jediná nemáš nic k pití. Jestli nechceš, klidně to nech."

Drinky. To je ono. Zach a Hayleigh šli pro drinky.

Podívala se na Carsona. Mával přes dav na Hayleigh a tvář se mu rozjasnila.

„Díky," dostala ze sebe a vzala si sklenici, přestože nemohla dýchat a zvedal se jí žaludek. Zach se k nim přidal, a než se položil na lehátko vedle, rychle ji políbil na tvář. Jeho strniště bylo zároveň drsné i příjemné.

Chtěla něco říct. Nevěděla ale, jestli by měla. Zach a Carson se přátelili již od šesti let. Ruth byla ve skupině nová.

Opravdu se snažila, aby výlet nepokazila. Přesto měla pocit, že přesně to dělá. Celé dva dny, co na lodi byli, ji trápila mořská nemoc. Kvůli ní a nočním můrám se nedokázala pořádně vyspat. Připadala si vyčerpaná a nesvá a nedokázala projevovat tolik energie jako zbytek skupiny.

Možná za tím nic jiného není. Jsem jen unavená, vystresovaná a špatně jsem Carsona odhadla. Možná to byl… jen vtip?

Až na to, že jí to tak nepřipadalo.

Trvalo to sotva vteřinu. Třeba se ani nedíval na tebe. Nedělej z toho vědu.

Hayleigh kráčela po palubě a přehnaně pohupovala boky. Proplétala se mezi dalšími rozjařenými výletníky a nad hlavou triumfálně držela koktejly jako nějaké trofeje. Carson se zasmál a uklonil se, když je položila na malý stolek mezi jejich lehátky.

„Vracím se jako vítěz," pronesla a ulehla na to své. Blond vlasy jí přitom přepadly přes ručník na okraji opěradla. „Boj byl lítý, ale cena za to stála."

„Moje paní, neporažená šampionko i těch nejplnějších barů." Carson pozvedl sklenici a přiťukl si s Hayleigh. Jeho tvář byla spokojeně růžová, úsměv vřelý a nakažlivý.

Ani náznak znechucení. Žádné zjevné nepřátelství k Ruth.

Když se ale potom otočil k Zachovi, stále se na ni nepodíval. Ani jednou.

Usrkávala drink, aby to alespoň vypadalo, že něco dělá. Byl to nealkoholický koktejl z liči, který měla už včera u večeře. Chutnal jí a Zach si to pamatoval. To v ní zažehlo malou jiskřičku naděje. Zach si položil ruku přes boční opěrku lehátka, ona ji chytla a propletla si s ním prsty.

Hudba dohrála. Ozvalo se cvaknutí a palubou se rozlehl ženský hlas, pronikavý, ale příjemný.

„Dobré odpoledne, drazí hosté," pronášel. Lidé ztichli a obrátili pozornost k neviditelným reproduktorům. „S potěšením vám oznamuji, že se blížíme k cíli a že za necelou hodinu zakotvíme. Na břeh vás dopraví člun. Až budete vystupovat, jeden z členů posádky vám předá dárkovou tašku. Uvnitř najdete drobné pozornosti od našich sponzorů a také něco zvláštního od nás: pozvánku na první hru festivalu."

V davu to zašumělo.

„Myslíte, že budou i ceny?" otázala se Hayleigh a vzala Carsona za předloktí. Oči jí přitom zářily nadšením.

„To by nebyl Eton, kdyby nebyly," ujistil ji Carson.

Ruth se ohlédla za sebe. Od nekonečného, bouřlivě modrého oceánu je oddělovalo jen slabé zábradlí.

Na obzoru se vynořil mlhavý obrys země. V dlaních jí vyvstal pot a mísil se s vodou stékající po ledové sklenici.

Ten obrys už viděla. Mnohokrát. Rozeklané obrysy ji pronásledovaly ve snech a v každém dalším byly bližší a zřetelnější.

Poslední slova ženy u mikrofonu na Ruth dolehla jako mrazivá ruka, která znenadání zakryla slunce.

„Vítejte na ostrově Prosperity, drazí hosté."

⊗ ⊗ ⊗

Petra pustila tlačítko na vysílacím pultu. Uvítací projev měla před sebou na obrazovce tabletu a teď si ho několika rychlými poklepy označila a uložila.

Jeden úkol splněn, dalších tisíc ještě čeká. Jeden naléhavější než druhý, s většinou měla zpoždění a přinejmenším deset hrozilo přerůst v dokonalou katastrofu.

Ona je ale zvládne. Věděla jak. Dělala to přece celý život.

Výhled z můstku byl přímo fantastický. Pod ní se na palubě mísilo dobrých šest stovek hostí. A za nimi se bělely zpěněné hřebeny vln nesoucích je k čáře pobřeží v dáli.

Ostrov si nepronajímali. Eton ho vlastnil. Před osmi měsíci mu ho pomáhala koupit; přibližně tou dobou začal mluvit o tom, že na něm uspořádá festival, na který nikdo nikdy nezapomene.

Viděla, kolik za ostrov zaplatil. Ohromující sumu, číslo tak obrovské, že jí připadalo neskutečné. Dokázala si představit deset tisíc dolarů. Ale dvacet dva miliony? To pro ni byla jen nic neříkající slova spojená dohromady. Herní měna. Která neměla oporu v realitě.

Možnost hrát si s herní měnou byla výsada jen velmi mála lidí.

Eton stál za ní a vypadal mladší než na svých třicet let. Měl uvolněné držení těla a trochu pokřivený úsměv, s nímž se díval na ostrov v dáli. Oblečený byl stejně jako na všech svých videích – obyčejné, levné tričko a červená, na okrajích roztřepená kšiltovka.

Bohatí si mohli dovolit nosit, co se jim zlíbilo, ale Petra věděla, že Eton si oblečení nevybírá tak, aby se v něm cítil pohodlně. Byla to jeho obchodní značka, image, kterou si budoval. Kdyby ji chtěla pojmenovat, nejspíš by ji nazvala „nejlepší přítel všech". To ona mu pomohla získat miliony sledujících a miliardy zhlédnutí.

A on tuto masku nikdy nesundával.

„Hra za chvíli začne a pořád nemáme bezpečnostního důstojníka," připomněla mu a prohlížela si poznámky. „Chceš, abych někoho určila?"

„S tím si nelam hlavu, Pet. Vyřídím to později. Času dost."

Přestože se na ni usmíval, pocítila nával frustrace. Eton nesnášel papírování, ale obvykle jí nedělal potíže, pokud ho s ním příliš neotravovala. S tímhle ho ale otravovala už týdny.

„Jenže to tvoje *později* už je *teď*. Jestli chceš, aby první hra začala před setměním, musíme udělat bezpečnostní školení. Trasa je příliš nebezpečná, abychom ignorovali –"

„Pet, to bude dobrý!" Zasmál se, uvolněný a šťastný. Naklonil se přes ovládací panel, aby lépe viděl zemi na obzoru. „Smaž si to z toho svého seznamu a nech to na mně. Teď se postarej hlavně o to, aby se všichni hosté dostali v pořádku na břeh."

Petra se ještě jednou podívala na tablet. Všechny úkoly měla roztříděné do kategorií a barevně označené podle naléhavosti. Odstíny jí trochu splývaly.

Znala Etona natolik, aby pochopila, co dělá.

Eton se jmenování bezpečnostního důstojníka nevyhýbal kvůli tomu, že by byl nad veškerou byrokracii povznesený. Problémem tady nebyla lhostejnost.

On ho aktivně nechtěl.

A ona nevěděla proč.

2

Ruth začala normálně dýchat teprve v okamžiku, když se její nohy dostaly z vody a dotkly se mokrého písku.

Strávili dva dny na výletní lodi, která je převezla z New Yorku do Karibiku. Dva dny s otevřenými bary, živou zábavou a spoustou restaurací, z nichž si mohli vybírat. Ruth celou cestu trpěla.

Naslibovali jí, že na velkých výletních lodích není mořská nemoc až takový problém. Jejich velikost neustálé pohupování oceánu tlumí. Ale Ruth nikdy nebyla na ničem hlubším než na jezeře. A teď jako by nestačil zámořský parník, loďka, která je dopravila na břeh, byla ještě stokrát horší.

Zach vyskočil z člunu hned za ní a voda mu vystříkla na stehna. Položil jí uklidňující ruku dolů na záda a společně kráčeli za skupinou k uvítací budce na břehu. „Tak je to dobře," konejšil ji. „Prostě dýchej."

Ruth polkla. Tělo mělo stále pocit, že se pod ním země houpe. Zvedla hlavu a snažila se soustředit na krajinu před sebou. Potřebovala jakýkoli pevný bod.

Před nimi se rozprostírala pláž ve tvaru půlměsíce. Její písek byl čistý, smetanově bílý, v kontrastu se smaragdově zelenou mělčinou a safírově modrou vodou blíž k hlavní lodi.

Nad nimi protínal pozdní odpolední oblohu hřeben ostrova, pokrytý hustou zelení.

Znovu se jí zvedl žaludek a v hrdle ucítila chuť žluči.

Ty zubaté hřebeny kopců viděla ve snech. Střídaly se s vizemi neznámého komplexu: tmou, hnilobou, chladem. Po nich přicházely záblesky azurové modři, syté lesní zeleně a živé červené.

Nebylo možné, aby siluetu ostrova poznala. Nikdy se neobjevila na žádném z propagačních videí – tam byly pouze krátké záběry džungle a pláže.

Přestaň. Přestaň na to pořád myslet. Jsi unavená, máš mořskou nemoc a vidíš souvislosti, kde nejsou. Viděla jsi ve snech ostrov, ale byl rozmazaný, nejasný, jenom přibližně stejného tvaru. To je všechno, co mají společného.

Přesto…

Zaměřila pohled na nejvyšší bod ostrova. Nesouměrný hřeben, na jedné straně zelený, na druhé tvořený holou skálou. Vypadal jako vlajka.

I tohle měla ve snech.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Zach a třel jí záda.

Ruth se přiměla k úsměvu. Tohle vážně *nepokazí*. „Ano! Jen jsem nadšená, že jsem to zvládla a že jsme tady!“

„To já taky,“ vydechla Hayleigh. Byla o několik kroků před nimi, jednou rukou si přidržovala klobouk se širokou krempou, zatímco se otáčela kolem dokola a vstřebávala do sebe okolní krásu. „Je to úchvatné.“

Ostrov Prosperita opravdu připomínal ráj na zemi.

Carson vyběhl za přítelkyní. Když ji dostihl, rozjařeně se smál.

Ze člunu vystoupili poslední hosté, motor zarachotil a loďka se začala otáčet, aby se vydala pro další návštěvníky. Byli jednou z posledních skupin, které vysadila na břehu.

Před malým uvítacím stanem se vytvořila fronta. Za ním se již hloučky účastníků festivalu rozptýlily po pláži. V místě, kde se písek potkával s džunglí, byly vystavěny rustikálně vyhlížející

dřevěné chatky. Na okapech visely poutače oznamující tu bar, tu občerstvení či informační kiosek, který nabízel osušky, opalovací krémy, případně zapůjčení slunečníků.

Vpravo stálo jeviště, podél okrajů mělo nahrnutý písek, který sahal až nebezpečně blízko k zesilovačům. Ruth neznala žádného z inzerovaných umělců, ale Zach byl nadšením bez sebe, když jí předčítal, kdo všechno bude vystupovat.

„Jméno?“

Ruth se vrátila do reality. Fronta k uvítací budce zmizela a ona byla najednou na prahu. Za pultem stály dvě ženy a za sebou měly papírové krabice s taškami, před sebou digitální tablety.

„Zachary Waldon,“ oznámil Zach, zatímco se druhá asistentka obrátila s dokonalým úsměvem k Ruth a zopakovala: „Jméno, prosím?“

„Ach, Ruth Phillipsová.“

Žena poklepala na tablet a se širokým úsměvem přikývla. Pak zanořila ruce do jedné z krabic a podala jí přes pult tašku. „Vítejte na ostrově, Ruth. V tašce naleznete mapu ostrova a itinerář. Zatím se tu v klidu rozhlédněte nebo si dejte něco dobrého k pití. Nechoďte ale daleko. Už brzy bude následovat oznámení. Přeji příjemný pobyt.“

Taška byla těžší, než předpokládala. Ruth ženě poděkovala, připojila se k Zachovi a oba společně zamířili ke zbytku skupiny.

Carson a Hayleigh se již usadili na pláži a pokládali na písek obsah svých tašek. Mluvili jeden přes druhého a kvůli tomu nadšení byli i trochu hluční.

Ruth zaujala místo mezi Zachem a Hayleigh, takže všichni čtyři tvořili nepravidelný kruh. Přes sukni ji hřál písek.

Otevřela tašku a hledala něco, čím by se rozptýlila. Velkou část váhy tašky měla na svědomí láhev s vodou ze stříbrného kovu. Přední část zdobilo logo – plamen obklopený vírem.

Etonův znak.

Zkoušela sledovat jeho videa, ale cosi v jeho úsměvu v ní probouzelo neklid. Nebyl falešný jako jiné úsměvy, které znala z televize, ale… byl na ni prostě moc…

Zach jí slíbil, že k tomu, aby si festival užila, nepotřebuje o Etonovi vědět nic dalšího. Její tři přátelé byli na rozdíl od Ruth odběrateli jeho kanálu již celé roky. *Nejsme žádní mega-fanoušci*, vysvětlila jí Hayleigh jednou. *Chci říct, koupila jsem si jeho tričko, abych ho podpořila, ale jinak se jenom večer dívám na ta videa. Jsou docela uklidňující, víš? Pomáhají mi usnout.*

Ruth si ihned vybavila bouřící hudbu a Etonův nadšený řev i to, že žádný ze záběrů netrval déle než tři vteřiny, a přála si, aby si s Hayleigh mohla vyměnit mozek.

Já už na něj teď moc nechodím, dodal Zach. *Před pár lety byl o dost lepší, to dával o hodně víc her.*

Všichni se na tom se Zachem shodli. A přesto když Eton oznámil svůj festival, stal se jediným tématem, o němž chtěli mluvit.

Ruth konstatovala, že jim trochu závidí. Ostatní sledovali Etonova videa ještě jako teenageři; to on je spojil dohromady. Nosili v sobě roky krásných vzpomínek a nostalgie, a když jim Zach oznámil, že vyhrál lístky na jeho festival, probudilo to v nich neskrývané nadšení.

Všechny idoly Rutina dětství již byly mrtvé.

Odložila láhev. Pod ní našla řadu drobností. Pletenou čepici, jakou nosil Eton, dokonce se stejným logem. Krém na opalování, z něhož byla Hayleigh úplně bez sebe – „La-Mure Vivace! Ten stojí balík!“ –, několik malých balíčků s preclíky a oříšky, svítící náramky, pevně smotaný mikrovláknový ručník a spoustu dalších věcí.

„Co je tohle?“ Hayleigh vytáhla z tašky malý, hladký oblázek. V jeho středu byla namalovaná velká černá tečka.

„Já to mám taky,“ konstatoval Zach a vytáhl oblázek z tašky. „Myslíte, že to je pozvání do hry?“

„Musí být," usoudil Carson, zvedl svůj oblázek a pozorně si ho prohlížel, jako by snad mohl obsahovat další nápovědu. Kámen byl tak malý, že se vešel do dlaně, a černá tečka se leskla a třpytila. „Něco jako… vstupenka? Nebo nějaká měna, kterou budeme používat?"

Rozhovor ustoupil do pozadí. Ruth našla, co hledala: mapu ostrova. Stejně jako ostatní dárky mohla být i ona levná a obyčejná, ale pořadatelé se rozhodli dopřát jí nádech luxusu. Přestala se probírat obsahem tašky a rozložila tlustý papír před sebou.

Při horním okraji byl vytištěný název ostrova: *Prosperita*. Obrázek pod ním byl zjevně zamýšlen jako suvenýr z festivalu, možná něco, co si účastníci dokonce zarámují. V jednom rohu modré plochy oceánu byl zobrazen vrak ztroskotané lodi, ve druhém mořská panna. Významné body vyznačili malými značkami.

Ostrovem prostupoval centrální masiv – vysoký vrchol, který se zvedal k obloze v místě, kde zemský povrch před mnoha miliony let prorazil výbuch vulkánu – potom další hřebeny a výběžky, které zasahovaly až do oceánu. Mezi každým z horských ramen se rozprostíraly pláže, takže ostrov měl celkem tři velké a dvě menší zátoky. Největší z hřebenů se táhl daleko do vody tak, že téměř zdvojnásobil délku ostrova, a končil vodou omývanými skalisky, která se ztrácela pod hladinou.

Ruth našla pláž, na níž se nacházeli, mírně zakřivený žlutý pruh s vyznačeným pódiem a stánky. Klouzala pohledem dál; kousek od nich, v džungli, byla mýtina označená jako *Vesnice*. Další pláž, která se nacházela nejblíž, byla označena nápisem *Zátoka vytrvalosti*, pod nímž namalovali lebku.

Kolem to zašumělo. Ruth zvedla hlavu. Dav ztichl a obrátil pozornost k pódiu, kde se k životu probraly zesilovače a zaplnily pláž tichým šumem.

Na pódiu stála žena a jednou rukou hladila stojan mikrofonu. Měla krátké, elegantně upravené tmavé vlasy, zvlněné za

ušima. Lněná košile a volné šedé kalhoty jí padly jako ulité. Působila dokonale ležérním dojmem, ale Ruth přesto cítila, jak z ní vyzařuje silná energie.

„To je Petra," pošeptal jí Zach a naklonil se blíž. „Etonova projektová manažerka. Byla s ním na několika videích."

„Je vážně hezká," rozplývala se Hayleigh.

Tohle muselo být oznámení, na které je upozorňovali. Což znamenalo, že na ostrově již jsou i poslední hosté z lodi.

Šum z reproduktorů ustal a vystřídala ho hlasitá hudba ve stylu „poppy". Pak je Petra oblažila širokým úsměvem, při kterém odhalila nádherně bílé zuby, a zvedla ruku. „Vítejte ve svém soukromém ráji!"

Ze skupinek rozptýlených po pláži se ozval hlasitý jásot a potlesk. Spousta lidí se již stačila občerstvit v baru.

„Jmenuji se Petra a v příštích pěti dnech se budeme vídat opravdu často." Odpojila mikrofon ze stojanu a začala přecházet podél okraje pódia. „Také se můžete těšit na to, že svůj čas tady strávíte s někým, koho už dobře znáte. Se svým hostitelem a průvodcem her *Etonem*."

Na pódium vyskočila druhá postava. Muž zvedl obě ruce, mával a rozjařeně, trochu klukovsky se na ně usmíval.

Bouřlivý aplaus, který ho přivítal, byl mnohem hlasitější a delší, a dokonce přehlušil i hudbu.

Etonova chůze se proměnila v jakýsi komický tanec, jímž nyní přecházel pódium. Lidé v davu vyprskli smíchem a byli mezi nimi i tři Rutini přátelé. Ona sama se také usmívala a snažila se zapojit, ale na scéně před nimi se jí něco nezdálo, naplňovalo ji to neklidem a ona nevěděla proč.

Eton došel až k Petře, kde se zastavil. Mávl rukou, aby všechny uklidnil, ale notnou chvíli trvalo, než se dav pod pódiem konečně ztišil. Jakmile umlkli, Petra pokračovala.

„Za chvíli vám ukážeme, kde budete příštích pět dní bydlet," oznámila. „Jsem si jistá, že se již nemůžete dočkat, až své

příbytky spatříte. Ale to by nebyl Eton, kdyby se to obešlo bez hry! Doufám, že jste připravení?“

Další jásot. Lidé zvedali ruce, aby si jich na pódiu všimli.

Eton si vzal od Petry mikrofon, ještě jednou se zakýval v tanečním rytmu a zaburácel. „Ahoj! Vítejte na mém ostrově!“

Jeho hlas měl zvláštní melodii. Červená čepice působila na tropický ostrov až příliš teple; na tváři měl neoholené strniště. Nebyl v pravém slova smyslu krásný a určitě se nesnažil vypadat cool.

Jeho diváci ho přesto *milovali*.

A když se Ruth podívala na pódium, pochopila proč.

Byl charismatický. Neuvěřitelně, neodolatelně, magneticky.

Potřebovala pár vteřin, aby si jeho magnetismus uvědomila, protože působil tak skromně. Téměř ostýchavě. Když se usmál, bylo to, jako by se svých diváků ptal: *Hej, budeme přátelé?*

A díky tomuto poznání konečně pochopila, proč je ze scény před sebou tak nesvá. Všechno to už totiž viděla.

Rozesmátou postavu na jevišti. Dychtivý obdiv z hlediště. Hudbu. Křik. Potlesk.

Zažila to v *Petici*.

Ruth se objala pažemi, zatímco jejich hostitel na ně nadšeně shlížel z pódia.

„Dobře, dobře, dobře,“ zvolal Eton a smál se své marné snaze překřičet jásot. „Je čas na hru. Dnes si dáme jednu vážně dobrou. Soutěžit může jenom *deset* z vás. Ano, slyšeli jste dobře. Jen deset. Byli jste náhodně vybráni již ve chvíli, kdy jste vstoupili na ostrov, jen jste o tom nevěděli. Každý z vás má v tašce malý oblázek, asi takhle velký.“

Volnou rukou ukázal jeho velikost. Dole pod pódiem se rozlehl šum, jak se všichni začali probírat taškami.

„Většina z vás má kámen s *černou* tečkou,“ pokračoval Eton. „Pokud je to váš případ, uvolněte se a v klidu si užívejte ostrov! Dnes budete pouhými diváky! Ale je mezi vámi deset šťastlivců,

kteří mají tečku červenou. A právě ti se spolu utkají o naši cenu."

Ruth se sevřel žaludek. Její přátelé již své oblázky vytáhli a kontrolovali barvu tečky na nich. Všichni měli černou.

Ruth ten svůj ještě neviděla. Ale to ani nemusela. Věděla to předem.

Žena ve vstupní budce, ta, která kontrolovala její jméno na seznamu hostů, sahala pro její tašku mnohem hlouběji do krabice. Nevzala tu první po ruce jako u ostatních, ale vytáhla ji až úplně zezadu.

Tvrdil, že to je náhodné.

Lhal. Chtěl, aby si mysleli, že všichni měli stejnou šanci. Jenže první hráče si vybral sám. Chtěl sestavit skupinu, která ostatní pobaví.

To znamená, že ví. Ví, nějak to prostě ví.

Kousla se zevnitř do tváře, až to zabolelo. Nevěděl. Nemohl. Petice byla bedlivě střežené tajemství. Nejcennější a nejnebezpečnější tajemství, jaké v sobě kdy nosila.

„Už ses dívala na svou tečku?" zeptala se Hayleigh a šťouchla do Ruth. Přes hluk, hudbu a hučení v uších otázku stěží slyšela.

Když sahala do tašky pro kámen, cítila se otupělá. Prsty pátrala v útrobách tašky a sevřela v dlani chladný, omletý oblázek. Vytáhla ho ven.

Namalovaný kruh zářil v pozdně odpoledním slunci.

Červený jako krev.

3

Sophia Holmstenhadová zabila člověka.

Alespoň tomu veřejnost věřila.

Zpravodajské weby informovaly o nehodě, k níž došlo ve dvě hodiny ráno, přičemž pachatelka z místa činu ujela. Noc strávila popíjením v baru v Manaus a její pronajatý vůz zachytily bezpečnostní kamery poblíž místa nehody, kde se snažil udržet v jízdním pruhu.

Soudy vinu zamítly. Veřejnost ovšem nesouhlasila.

Logan poklepal na fotoaparát ve svém mobilním telefonu a tajně pořídil fotografii. Zachytil ji, jak leží na plážové osušce, jahodově plavé vlasy jí kaskádovitě splývají po zádech a křivky jejího těla obepínají plavky se spoustou tkaniček.

Její pověst byla v online prostoru vesměs zničená. Přestože jí i nadále zůstali početní věrní příznivci, kteří věřili v její nevinu – nebo jim její případná vina nevadila –, veřejnost ji přestala vnímat jako oslňující a sladkou modelku. Internetové vyhledávače pak k jejímu jménu automaticky doplňovaly *vražedkyně*.

Logan usoudil, že na festival přijela v rámci úsilí o rehabilitaci svého obrazu. Nejspíš jí to navrhl někdo z jejího týmu. Sophia Holmstenhadová se svými šesti miliony osmi sty tisíci sledujících na sociálních sítích a osobností, z níž vyzařovala

promyšlená elegance, by za normálních okolností nikdy nepřipustila, aby byla jakkoli spojována s Etonem a jeho videi pro pubertální fanoušky.

Festival ale představoval dobrou příležitost nechat se vidět na veřejnosti kontrolovaným a bezpečným způsobem. Bude na sítích zveřejňovat fotky, na nichž se v bikinách opaluje v zapadajícím slunci, nechá ostatní účastníky, ať si s ní pořídí spontánní snímky, zatímco bude sedět obklopená šesticí osobních strážců, které si přivedla pro případ, že by se některý z hostů pokusil ztropit scénu.

Možná se dokonce propojí s Etonem. Propojit se s jinými digitálními tvůrci masově sdíleného obsahu třeba nebyl tak špatný nápad a možná už zvažovala varianty oboustranné propagace. Určitě nebyla jediná.

Logan zahlédl i Ryana Shermana, na veřejnosti známého spíš jako Trigger. Jeho kanál se zaměřoval především na děti, kterým nabízel zvětšené verze jejich oblíbených hraček – pevnosti z lega vystavěné z kostek o velikosti polštářů, nafukovací bazény naplněné slizem. Nedávno mu vypršela podmínka kvůli obvinění z držení omamných látek, ale jeho publikum bylo ještě příliš mladé a něco takového nebralo ani na vědomí.

V davu pod pódiem byli i další modelky a modelové, influenceři, videoblogeři a autoři cestovatelských kanálů. Všechny tyto internetové celebrity vzájemně nesouvisejících obsahů se na festival nechaly nalákat příslibem panenských pláží, publicity a šance setkat se se svými kolegy.

Loganovy motivy se od těch jejich příliš nelišily. Provozoval kanál, který odhaloval a dokumentoval tajemství, jež se online osobnosti snažily udržet skryté před zraky veřejnosti. Skandály, obvinění z trestných činů, úmyslné podrazy a intriky.

Lidé jeho kanál někdy označovali jako drama kanál, ale on se všem snažil vysvětlovat, že mu jde o něco víc. Drama kanály

přebíraly kolující klepy a ušlehaly z nich bouři; Logan vyhledával původní témata, a než z nich vytvořil dokumentárně laděný příběh, často strávil na projektu celé měsíce.

Jakkoli malicherné se mohlo jeho trvání na odlišném vnímání kanálu zdát, představovalo i rozdíl mezi bulvární a seriózní novinařinou. On si hrdě zakládal na té seriózní. Mohl tak alespoň předstírat, že jeho studium žurnalistiky na velmi drahé univerzitě mělo smysl.

Eton na jevišti dál rozpaloval své publikum. Logana překvapilo, že jim naplánoval hru tak brzy po příjezdu. Zbývalo posledních pár hodin denního světla; předpokládal, že hosty odvedou ubytovat se a dostanou na zbytek dne volno, aby si po cestě odpočinuli.

Ale celý výlet trval jenom pět dní. Eton chtěl zřejmě využít každou volnou minutu.

V davu propukl rozruch, jak lidé postupně odhalovali barvu svých oblázků. Logan ten svůj již zkontroloval: černý. Viditelně se mu ulevilo. Byl tu, aby pozoroval, nikoli vystupoval.

Nedávno dokončil dvě velmi sledované série, ale nová, od níž si hodně sliboval, vyzněla do prázdna. Jeho diváci si byli ochotni na kvalitní obsah počkat, ale Logan si byl zároveň vědom, na jak tenkém ledě se pohybuje. Na poslední chvíli požádal o lístek na festival a překvapilo ho, že ho přijali. Teď už jen potřeboval, aby na ostrově skutečně něco objevil. I kdyby to měla být jen povrchní banalita, která by mu pomohla překlenout období, než narazí na něco velkého.

Logan přejížděl pohledem po skupinkách, ve kterých propuklo vzrušení, když někdo objevil červeně označený oblázek. Narovnal se.

V jedné ze skupin zahlédl známou tvář. Zachary Waldon.

Na lodi si ho nevšiml. A rozhodně nepředpokládal, že na něj na festivalu narazí. Zachary Waldon nebyl žádná celebrita. Logan byl nejspíš jediný na celé pláži, kdo ho poznal.

Na festival existovaly dva typy lístků: čtyřicet vstupenek – plus ubytování pro doprovod – bylo určeno pro opravdové celebrity a osobnosti online světa. Tak se ke svému lístku dostal Logan. Pamatoval si jedno každé jméno na seznamu a Zachary na něm nebyl. Což znamenalo, že se sem dostal jako jeden z vylosovaných výherců.

Všechny zbývající lístky – podle posledního sčítání celkem pět set šestnáct – rozdali náhodně. Jak jim Eton vysvětlil ve videu, byl to jediný způsob, jak při rozdělování zajistit fair play. Nechtěl, aby místa získali ti nejbohatší s nejvyšší nabídkou; chtěl, aby byl festival přístupný pro jeho opravdové fanoušky.

Ve vstupním dotazníku museli odpovědět na otázky jako věk účastníka, jak dlouho již sledují Etonova videa, o kolik lístků mají zájem. Protože jak tvrdil sám Eton: *párty je opravdová zábava pouze tehdy, když si s sebou můžete vzít i kamarády.*

Zachary Waldon se podle všeho přihlásil. A vyhrál.

Anebo někdo z jeho skupiny.

Logan naklonil mobil a pořídil snímek. Bylo to z dálky a fotografie neměla žádnou kompozici, ale na tom nezáleželo. Logan své snímky nikdy nezveřejňoval. Sloužily mu jako obrazový deník a pomáhaly mu, aby si lépe zapamatoval témata, která chtěl později rozvíjet. Jeho snímky nezachycovaly pouze předmět jeho zájmu, ale poskytovaly mu rovněž kontext prostředí, časové razítko a prostor pro poznámky.

Ty na první pohled zřejmé jako Sophia Holmstenhadová žádný komentář nevyžadovaly. Ale poznamenat si pár myšlenek v okamžiku pořízení mu mohlo později posloužit jako užitečný mentální podnět. Poklepal na displej, aby ke snímku přidal popisek. Pod Zacharyho na dálku pořízenou, zrnitou fotografií se objevil text:

NOČNÍ MŮRA S PODCASTEM SE VRACÍ.

4

Hayleigh vypískla. Chytila Ruth za ruku. „Máš ho! Vážně máš červenej!“

Hosté kolem ji také slyšeli. Natahovali krky, aby zahlédli její drahocennou poukázku do hry, někteří jí na dálku blahopřáli, a Rutina naděje, že kámen nenápadně odloží, se rozplynula.

„Ruth, to je úžasný!“ rozzářil se Zach. Vypadal, že má z jejího štěstí velkou radost, a ona se nesnášela, že se nedokáže přizpůsobit jeho bouřlivé energii. „Dnes ti rozhodně přeje štěstí.“

Až na to, že ne. Vybrali si mě. Kvůli tomu, kdo jsem. Kvůli Petici. Přestaň. Jsi paranoidní. Jestli budeš s Peticí spojovat úplně všechno, co se ti v životě kdy stane, nikdy se jí nezbavíš.

Ale ta vidění…

Sny. Jsou to jen sny. Nic takového jako vidění neexistuje.

Nevolnost z mořské nemoci ji měla opustit hned, co vystoupila na břeh, ale žaludek měla stále těžký a studený. Podívala se za Zacha, k pódiu, přesvědčená, že tam bude stát Eton a dívat se na ni. Chladně a vypočítavě.

Opět se pustil do tance, pumpoval pěstmi, kroužil boky, jako by oslavoval vítězství. Nezdálo se, že by o ní vůbec věděl.

Vidíš? Jsi paranoidní.

„Ruth?“ Zach položil ruku na její rameno, jemně, ale z jeho doteku byly cítit obavy. „Děje se něco?“

„Není mi dobře.“ Alespoň tohle byla pravda. „Nechcete někdo můj kámen?“

Zvedla ruku s oblázkem v dlani ke skupině.

Hayleigh roztouženě vydechla, ale neučinila nic, aby si od Ruth kámen vzala. Zach nadzvedl obočí a podíval se na nabízený dar.

Pro ně kámen znamenal víc než jen možnost zahrát si hru nebo získat cenu. Byla to šance stanout před samotným Etonem. Být jím *viděni*. Udělat na něj dojem.

Carson působil jako někdo, kdo kámen nechce. Upřeně Ruth pozoroval. Z tváře mu zmizela veškerá radost. Dokonce i jazyk jeho těla se změnil, najednou působil chladněji. Ostatní, očarováni nabídkou, si ničeho nevšimli.

Hayleigh se vzpamatovala jako první. „Ruthie, neblázni. Vyhrálas; můžeš si zahrát.“

„To je pořád ta mořská nemoc?“ zeptal se Zach. „Nechceš zkusit ještě nějaké ty zázvorové tablety?“

„Máme už naše vítěze?“ hlaholil Eton z pódia a jeho hlas zněl zkresleně, protože se nakláněl příliš blízko nad mikrofon. Zvedl ruku. „Chci vás vidět!“

„Tady!“ zvolala Hayleigh, mávala a ukazovala na Ruth dřív, než jí v tom stačila zabránit. Mezi roztroušenými hloučky hostů vstávali další a další výherci a s nadšeným voláním zvedali nad hlavu své červeně namalované oblázky.

„Tady jste!“ křičel na ně z jeviště Eton. Petra po jeho boku jim tleskala. Eton ukázal do publika. „Teď vám ukážu, o co budete soutěžit.“

Sáhl rukou do kapsy šortek. A vytáhl tlustý svazek bankovek svázaných uprostřed páskou.

„*Deset* tisíc,“ pronesl a rozprostřel balíček. „Hotovost, která bude vaše.“

„Páni!“ zašeptal Zach.

„A *hned teď* zjistíme, kdo se stane naším šťastným vítězem.“ Eton ukázal kamsi nad jejich hlavy.

Všichni se otočili. Za nimi, poblíž místa, kde se pláž začala zvedat, aby se setkala s džunglí, stálo pět postav v jasně žlutých košilích. Na prsou měly velkými černými písmeny vyvedený nápis **POŘADATEL**. Postava uprostřed držela hůl, na jejímž konci visel oranžovo-černý praporek.

Když se všichni zadívali k postavám, prostřední se vydala po stezce vedoucí do džungle. Praporek za ní lehce povlával. Zbývající členové posádky pokynuli účastníkům festivalu.

„Vyrážíme!“ křičel Eton, strčil mikrofon asistentce, seskočil z jeviště a ztěžka dopadl do písku.

Kolem vypuklo šílenství, všichni se smáli, strkali dárky zpátky do tašek a sbírali své drinky.

Kolem Ruth se míhali další a další lidé, snažili se dostihnout muže s praporkem, který je vedl do džungle, a od nohou jim odletovaly spršky písku.

Ruth nasávala vzduch mezi zuby. Bylo toho na ni moc a všechno se dělo strašně rychle. Žádné hry hrát nechtěla. Nechtěla ani publikum.

„Ruth?“ Zach ji nepřestával sledovat a mezi jeho hustým obočím se krabatila vráska. Když neodpověděla, natáhl k ní ruku. „Promluvme si. Někde, kde bude větší klid.“

Nechali Hayleigh a Carsona, ať si posbírají své dárkové tašky, a sami se tlačili proti proudu účastníků festivalu. Slunce pálilo a Zachova ruka byla ještě rozpálenější.

„Děje se něco?“ zeptal se, když se zastavili na klidnějším místě, kde je nemohl nikdo slyšet.

Ruth zavrtěla hlavou. Bylo těžké vysvětlit ten plíživý neklid, který se jí vkradl pod kůži v okamžiku, kdy se Eton zmocnil pódia. Nebo jak se jí ani trochu nelíbilo, že ji zatlačili do kouta a musí se zapojit do hry. Připadala si, jako by na ni někdo

namířil reflektor a řekl jí, ať tančí. „Ani nevím, co to je za hru. Nechceš si vzít můj kámen? Prosím. Užiješ si to víc než já."

Velice něžně se na ni usmál. „Promluvím si s jedním z organizátorů a uvidíme, co se dá dělat."

Pláž se pomalu vyprazdňovala a oni si všimli dalších členů personálu rozmístěných po obvodu. Stáli s rukama za zády a pozorně sledovali dav.

Zach se rozběhl k nejbližšímu z nich. Byla to žena, které mohlo být sotva dvacet. Ruth je neslyšela, a tak se jen dívala, jak k ní promlouvá a gestikuluje přitom rukama. Žena se usmála, plná ochoty pomoci, ale pak zavrtěla hlavou.

Ruth se odvrátila, dál už to sledovat nechtěla.

Loď, která je dopravila na ostrov, se vzdalovala a byla stále menší. Zůstanou na ostrově pět dní sami, dokud se zase nevrátí.

Na druhé straně již Eton zmizel v džungli a s ním i většina davu pospíchajícího za ním. Pláž byla téměř prázdná, až na pár opozdilců, kteří si objednávali drinky, půjčovali klobouky nebo kupovali krém na opalování.

„Tak bohužel," pronesl Zach, když se trochu zadýchaný vrátil k ní. „Říká, že si kameny nemůžeme měnit ani je dávat jiným. Nechtějí, aby lidé vstupenky do hry třeba prodávali nebo vyměňovali za cokoli jiného. Takže zavedli pravidlo, které to bez výjimky zakazuje. Vstupenka do hry platí jen pro původního vlastníka. *Můžeš* se ale ze hry odhlásit."

Ruth cítila, jak její tíseň alespoň trochu polevuje. „Můžu?"

„Rozhodně. Když hrát nechceš, nemusíš."

Ruth věděla, na co myslí. Protože stejná slova se honila hlavou i jí. A když je nevysloví Zach, udělá to ona.

„Deset tisíc je spousta peněz."

Zach zaváhal. „Jistě, ale smysl celého festivalu je odpočinek a zábava. A ty jsi pořád v práci. To poslední, co teď potřebuješ, je další práce. Když se ti hrát nechce, tak tu nabídku odmítneme a prostě se přidáme k divákům."

Zvedla k němu hlavu. Jeho úsměv byl vždy trochu křivý, obočí tak husté, že bylo tím prvním, čeho si na něm člověk všiml.

Zach tvrdil, že si sem přijeli odpočinout, ale pro Ruth to bylo něco víc.

Do práce musela vstávat před svítáním; Zach se zase po směně vracel domů až pozdě v noci. Festival byl šancí, jak být opravdu spolu. Jako pár, a navíc s jeho přáteli. Doufala, že až týden skončí, budou to možná i její přátelé.

Jenže celou cestu jí bylo špatně a nedokázala se ani pořádně vyspat. A teď když dostala šanci zúčastnit se soutěže, chtěla se před ní schovat.

Taková opravdu *být* nechtěla.

„K čertu s tím," rozhodla se a otočila oblázkem v dlani. „Je to hra. Tak si zahraju."

„Seš si jistá?"

„Ano, chci to." Usmála se na něj, přestože se na úsměv dvakrát necítila.

Zach jí podal ruku. Když kráčeli přes pláž, Ruth se zadívala za mizejícím davem.

Hayleigh a Carson na ně čekali na kraji džungle. Předváděli Etonův bizarní tanec. Hayleigh, která odmala chodila do kurzů tance, dokázala svému kroužení boky a pumpování pěstmi dodat zdání choreografie. Carson ji popadl a hodil si ji přes rameno. Hayleigh pištěla smíchy, kopala nohama, a když se s ní Carson roztočil, z nohou jí odlétly sandály.

Ruth se mimoděk zeptala: „Je Carson kvůli něčemu naštvaný?"

„Hmm?" zeptal se Zach překvapeně. „To si nemyslím. Proč se ptáš?"

Zničehonic mě nemá rád. Ten nejpřátelštější člověk, jakého jsem kdy potkala, mě najednou nemá rád a já nevím proč.

„O nic nejde," řekla jen.

Cesta džunglí byla ve skutečnosti jenom úzká, ušlapaná stezka. Ze stran na ně dorážely stromy a jejich listí se Ruth otíralo o holou kůži. Teplota klesla a zvuky se změnily; burácení vln zeslábloa vystřídal ho zpěv ptáků a bzučení hmyzu.

Na stromech byly v pravidelných intervalech přibity cedule vyznačující trasu. Jedna šipka ukazovala i nazpátek, ve směru, z něhož přišli: **PLÁŽ ZAPADAJÍCÍHO SLUNCE**. Další šipka je posílala dál. Stálo na ní: **ZÁTOKA VYTRVALOSTI**. Na mapě, kterou dostali, byla označena lebkou.

Promísili se se zbytkem davu. Hayleigh přeskakovala kořeny a povídala o influencerech, které zahlédla na pláži. Carson se smál jejím vtipům.

A pak, než se Ruth stačila připravit, stáli před zátokou.

Hosté se rozptýlili po písku posetém naplaveninami z oceánu. Zátoku po obou stranách ohraničovaly zubaté skalní stěny, které vybíhaly z džungle a nořily se hluboko do burácejících vln. Díky husté zeleni za zády pláž působila jako kapsa. Probouzela dojem, že když na ni jednou vstoupíte, už z ní nikdy nenajdete cestu ven.

Kousek od stezky byla postavena vyvýšená plošina. Menší než pódium na pláži, na níž se vylodili, ale zároveň vyšší, připomínající spíš strážní věž. Za ní pak byla obrazovka velká jako plátno v kině. Zatím prázdná.

Eton a jeho asistentka se zastavili před věží a čekali, až se hosté vynoří zpoza stromů.

„Najděte si místo, z něhož budete mít dobrý výhled!“ křičel Eton k davu. „Pokud tedy nejste hráči. Hráči, přejděte prosím sem k nám!“

„Budu ti držet palce,“ ujistil ji Zach. Musel se k ní naklonit opravdu blízko, aby ho slyšela. Vtiskl jí polibek na tvář.

„Držím palce!“ Hayleigh Ruth pevně objala. „Budeš skvělá!“

Carson neřekl nic.

Ruth si nebyla jistá, že vůbec dokáže promluvit, a tak jim jen roztřeseně pokývla hlavou a dívala se, jak se přidávají ke zbytku diváků.

Připadala si zoufale sama.

Obrátila se k věži, která se podle všeho stane dějištěm jejich hry. Směrem k oceánu se táhla obrovská konstrukce.

Žaludek jí sevřela strašlivá úzkost.

Příliš pozdě si něco rozmýšlet. Ať už ve hře půjde o cokoli, bude muset najít způsob, jak se utkat s devíti úplně neznámými lidmi, kterým bude v aréně čelit.

Byl čas začít hrát.

5

Logan se držel při okraji džungle, ve stínu pod korunami stromů. Podél zátoky byly rozestavené slunečníky, ale ne tolik, aby se dostalo na všechny, a on se nechtěl s nikým prát o drahocenné místo, zejména když už byla téměř všechna beznadějně rozebrána a pod slunečníky se na sebe mačkala rozpálená těla diváků.

Z dáli bylo navíc snazší dav vnímat a s ním i nálady, které v něm panovaly. Lidé začínali být hlučnější a agresivnější. Stánek s nápoji nabízel vodu, ale o tu nikdo nejevil velký zájem, obzvláště když byl k dispozici alkohol zdarma.

V dáli pobízel Eton účastníky hry, aby si pospíšili na pláž. Natahoval krk k lesu, nejspíš se pokoušel odhadnout, kolik z nich ještě chybí, a přitom si všiml Logana.

Zatím se tu nepotkali. Logan zvedl ruku, aby mu dal beze slov najevo, že ho také spatřil.

Eton na okamžik ztuhl. Pak Loganovi ukázal palec nahoru – v neohrabaném gestu, které odpovídalo jeho mírně podivínskému stylu – a obrátil se zpátky k davu.

„Hm," zamumlal si Logan sám pro sebe. Vytáhl z kapsy mobil a vyfotil si Etona, jak se zářivě usmívá na jednoho z hostů. Rychle ke snímku přidal i popisek.

JSEM PŘEKVAPEN?

Na dálku si nemohl být jistý, ale přesto měl pocit, že na Etonově tváři zahlédl záblesk šoku. To ale nedávalo smysl, protože Logan byl jedním z VIP hostů a ty si Eton vybíral sám.

Nakonec svůj úkryt bude muset přece jenom opustit. Etonova reakce možná nemusí nic znamenat, ale je natolik divná, že stojí za prověření.

„Dobré odpoledne, pane."

Za jeho zády stál jeden z členů personálu, který se právě vynořil z lesa. Žlutá košile mu volně visela na hubeném těle, ale byl upravený a choval se příjemně a uctivě. „Jen jsem se chtěl ujistit, že je vše v pořádku. Pokud hledáte stín, mohu vám přinést náhradní slunečník."

I na VIP hosta to byla větší péče, než očekával. „To je v pořádku, ale děkuji."

Muž se usmál a odhalil velké, trochu křivé zuby a centimetr zarudlých dásní. „To rád slyším. Každopádně jsme vám vždy k dispozici, takže kdybyste cokoli potřeboval, stačí zamávat na mě nebo na kolegu."

Loganovi stékala po zádech kapka potu a díval se, jak zaměstnanec odchází k davu.

Měl nezaměnitelný úsměv.

A Logan už ho někdy viděl.

Měl vynikající paměť na tváře. Zpravidla si současně s tváří dokázal vybavit i jméno. Tentokrát ale ne. Mužův úsměv mu byl povědomý, ale hodně vzdáleně.

Což znamenalo, že se s ním Logan nejspíš setkal jen velmi krátce.

Mohl ho zahlédnout někde v davu na vlastních akcích. Nebo se na pár vteřin objevil ve videu některého z tvůrců, které Logan na sítích sledoval.

Statisticky to nebylo až tak nepravděpodobné. Eton si určitě najímal lidi, kteří již byli s jeho obsahem na internetu obeznámeni a dokázali se orientovat v online prostoru. Usmívající se

zaměstnanec tedy nejspíš pocházel z obří bubliny, kterou kolem sebe internetové osobnosti vytvořily.

Ale…

Přestože si Logan nedokázal vzpomenout, kde ten úsměv již viděl, měl z něj nepříjemný pocit.

Namířil na něj svůj telefon. Usmívající se zaměstnanec mluvil na kraji davu s dalším hostem. Logan si ho vyfotografoval a přidal popisek.

NĚCO TADY NEHRAJE.

⊗ ⊗ ⊗

Ruth se při pohledu na konstrukci, která zabírala větší část zátoky, sevřelo hrdlo.

První, čeho si všimla, byly zubaté linie a ostré úhly.

Tahle konstrukce ale nebyla stará. Trámy působily ještě dostatečně syrově a celá konstrukce vypadala na prázdné pláži až brutálně nepatřičně.

Je to bludiště.

Nebo něco takového.

Do písku byly zaraženy kůly. Ty podpíraly dřevěné trámy, které se klikatily napříč zátokou a vzájemně se proplétaly. Způsob, jímž byly trámy rozmístěny, neměl žádný zjevný systém, jako by je uspořádali úmyslně chaoticky.

Ruth předpokládala, že při pohledu seshora budou působit stejně podivně jako jeden z půdorysů domů, které si se Zachem prohlížela na webech realitních stránek, až na to, že tenhle dům měl víc než osmdesát pokojů. Zavěšené trámy nejenže vyplňovaly větší část zátoky, ale sahaly i nad zpěněný oceán.

„Pohyb, soutěžící!“ pobízel je Eton. Sundal si čepici, aby si prsty prohrábl zpocené vlasy, pak si ji zase nasadil a tvář se mu roztáhla širokým úsměvem. „Kdo má červený kámen, prosím přidejte se k nám!“

Je to jenom hra. Ruth zamířila k hostiteli, ale očima dál sledovala konstrukci před sebou. *Hry mají být zábava. Vymýšlí je tak, aby se při nich všichni bavili. Je to tak?*

K trámům byly přistavené žebříky. Zmocnilo se jí podezření, že po nich budou muset vylézt.

„Ze všeho nejdřív budu potřebovat, abyste mi řekli, jak se jmenujete," oznámil Eton.

Skupina kolem něj vytvořila volný půlkruh. Petra stála vedle Etona, v jedné ruce držela tenký tablet, ve druhé dotykové pero. Eton ukázal na nejbližšího soutěžícího, vysokého muže se širokými rameny.

„Trigger," nahlásil a luskl prsty, aby své jméno ještě zdůraznil. Nejspíš nějaký youtuber, pomyslela si Ruth. Nepřekvapilo by ji, kdyby měl na internetu své vlastní sledující.

Eton pak ukázal na Ruth, na tváři stále stejný, široký úsměv, s nímž na ni nasměroval plnou sílu svého nic nepředstírajícího charismatu.

Byla v pokušení zalhat. Dát mu falešné jméno, říct třeba, že se jmenuje Hayleigh. Chtěla vidět, jestli se jeho úsměv změní, nebo mu po tváři přeběhne náznak zmatku. Cokoli, co jí napoví, že její jméno už dobře zná.

Jenže lži jsou jako polodivocí psi. Snadno se otočí a mohou vás stejně dobře bránit jako kousnout.

Ruth už v sobě nesla tíhu několika velkých, nebezpečných lží. A z vlastních zkušeností věděla, že je riskantní přidávat k nim další. Příliš velká tíha a celá věž se zhroutí.

„Ruth," řekla, neochotná sdělit mu i příjmení.

Eton ale pokračoval, aniž by se nad tím pozastavil. Jména nyní uváděli i další soutěžící a Etonova asistentka si je zapisovala. Ruth všechna splývala v jednu rozmazanou šmouhu. Diváci za nimi začínali být hluční a snažili se získat pro sebe místa co nejblíže ke hře. Nikdo zřejmě netušil, v čem bude spočívat.

„Skvělé," zářil Eton a pohupoval se na špičkách. „Konečně můžeme začít! Za okamžik vám všem vysvětlím pravidla, ale teď je nutné, abyste zaujali startovní pozice. Kolem naší hrací plochy je deset žebříků. Každý si jeden vyberte a vylezte po něm nahoru. Každý svůj! Nahoře je plošina, na ní počkáte. Rozumíte všichni?"

Ozvalo se tiché mumlání souhlasu, které ukončila Triggerova otázka: „Jsou některé pozice lepší než jiné?"

Eton se zeširoka usmál. „Možná."

Toto jediné slovo projelo skupinou jako blesk. Ze skupiny se oddělili tři hráči a rozběhli se ke konstrukci. Ostatní vyrazili po krátkém váhání za nimi. Eton se smál, tleskal a obrátil se ke svému pódiu.

I Ruth se přidala, ale udržovala spíš pomalé tempo. Byla si jistá, že by měla šetřit síly na samotnou hru.

Strategie soutěžících se lišily. Někteří se vrhli k nejbližším žebříkům – těm blízko k divákům – a vyskočili na ně. Další běželi po pláži nebo až do dotírajících vln a posuzovali v duchu jejich výhodnost coby startovního místa.

Ruth doběhla k nejbližšímu okraji. První tři žebříky už byly obsazené, a tak pokračovala dál.

Eton konstrukci nazval hrací plochou. Když probíhala pod zavěšenými prkny, zamžourala pohledem vzhůru a snažila se odhadnout, co přesně budou muset dělat. Na různých místech vlály ve větru barevné prapory. Některé trámy měly jinou barvu. Pokud byla hra imitací nějaké deskové hry, nedokázala ji identifikovat.

Pokud neznala pravidla, neměla šanci uhádnout, které ze startovacích míst jí může poskytnout výhodu. V daném okamžiku si byla všechna rovna. Ruth zamířila k žebříku na hrací ploše vlevo, ale předběhl ji další soutěžící, žena s tmavými, kudrnatými vlasy. Vrazila do dřevěné konstrukce, oči vytřeštěné, jako by se byla ochotná s Ruth o žebřík poprat.

Ruth jí ukázala otevřené dlaně na znamení, že o žebřík bojovat nechce, a otočila se.

Volné žebříky rychle mizely. Pár soutěžících na druhé straně ještě pobíhalo mezi zbývajícími možnostmi, ale postupně si každý zvolil svou startovní pozici a začal šplhat.

Zbyl jen poslední žebřík. Téměř na konci hrací plochy, zpola ponořený do vln.

Když se k němu Ruth brodila, voda jí stříkala na nohy a natekla jí do bot. Stoupal jí adrenalin a nedokázala ani rozpoznat, jestli je voda teplá nebo ledová. Dorazila k žebříku, sevřela dřevěné příčky a začala šplhat.

Je to jenom hra. Hry mají být zábava.

Nic takového ale necítila. Zdálo se, že žebřík nemá konce. Když vyšplhala na malou kruhovou plošinu o průměru o něco větším než metr na vrcholu žebříku, vnímala pouze strach a točivou závrať.

Plošina byla dobré čtyři metry nad vzbouřenou hladinou.

Podívala se na jednu stranu. V této části hrací plochy byly ještě další dvě plošiny a každá z nich již měla obyvatele: malou, plaše vyhlížející ženu a muže, který klečel a zatínal prsty do dřeva, jako by se bál, že spadne, když se pustí.

Pod nimi, pod zvířenou vodou, se vlnila tmavá čára. Kameny, uvědomila si Ruth. Ostré, zubaté kameny těsně pod hladinou.

Tohle není bezpečné.

Ústa jí zaplavila železitá pachuť. Najednou měla problém dýchat.

Neměli by mít bezpečnostní postroj? Bezpečnostního instruktora, přílbu, chrániče kolen?

Není na to zákon?

Je to Etonův ostrov. Etonova hra. Etonova pravidla.

Diváky na pláži viděla jako v oparu. Povzbuzovali je. Ani jeden z nich nevypadal, že by měl ke hře jakékoli výhrady.

Tohle už nikdo nezastaví.

Dřevěné podpěry skřípaly pod náporem vln. Ruth se zapřela rukama o plošinu a cítila, jak jí drsné dřevo odírá dlaně.

Otočila se k pódiu moderátora hry a čekala na jeho pokyny. V ústech jí vyschlo a srdce divoce bušilo.

Tak už nám řekni, jak zlé to bude.

6

Logan se opřel zády o moderátorovo pódium.

Přesunul se tam, když si Eton povídal s dalšími soutěžícími. Eton na internetu vystupoval jako legrační, přátelský a veselý člověk. Trochu jako zlatý retrívr v lidské podobě. Logan měl ale podezření, že je mnohem chytřejší a daleko vnímavější, než jak to předváděl ve videích.

Jinak by se asi těžko vypracoval na multimilionáře.

Bez ohledu na to, jak vnímavý Eton ve skutečnosti byl, ohlášená hra vyvolala takový chaos, že se Logan mohl nepozorovaně přiblížit k pódiu. Dokázal odhadnout, že na něj Eton nakonec vyleze, a ukázalo se, že měl pravdu.

V ruce, unaveně spuštěné podél těla, držel telefon a tvářil se nezaujatě. Kdyby se na něj teď někdo na pláži díval, pomyslel by si, že pódium používá hlavně proto, že je na něm stín.

Logan byl díky své pozici zhruba tři metry pod ním. A pod úhlem, který znamenal, že kdyby ho chtěl Eton zpozorovat, musel by se vyklonit přes zábradlí.

V dáli běželi soutěžící k dřevěné konstrukci s hrací plochou a přetahovali se o žebříky.

Konstrukce nepůsobila bezpečně. Možná mu dokonce zařídí video, kvůli němuž na ostrov přijel: špatně připravená hra, která Etona vystaví trestnímu postihu. Žádný hlubokomyslný žurnalismus, ale účel splní.

Mohl by se tedy vydat tímto směrem. Pokusit se něco natočit, poznamenat si pár bodů podle toho, jak se bude hra postupně odvíjet.

Jenže na pódium už mířily desítky mobilních telefonů. On jediný byl natolik blízko, aby slyšel, co si Eton a jeho asistentka povídají.

A jeho předtucha přinesla ovoce.

„Je tady i Logan Lloyd?"

Etonův hlas zněl stále stejně vesele, ale Logan v něm přesto vycítil napětí.

Jeho asistentka ho nejspíš zaslechla také. „Dostal VIP pozvánku na poslední chvíli," odpověděla vyhýbavě. „Kamilla Fauxová musela odřeknout a Lloyd nechtěl žádné další lístky, tak jsme ho tam přihodili."

„Měla jsi mě varovat, Pet."

Varovat. Dost podivná volba slov.

„Měl jsi to v e-mailu. Ten víkend, kdy jsme přišli o vedoucího IT, takže sis ho možná nevšiml." Zněla nervózně. „Je s ním snad něco?"

Ticho. Logan si udržoval znuděný výraz, palcem přejížděl po displeji, jako by na něm něco hrál, ale každý sval v těle měl napjatý. Nad hlavou mu vrzlo prkno, na kterém někdo nejspíš přešlápl z nohy na nohu. Etonovo pódium bylo stejně jako konstrukce hrací plochy nově postavené a nyní vydalo zvuk, jako by ho něco bolelo.

„Co je s Loganem Lloydem?" Petra ztišila hlas a Logan ji sotva slyšel. „Pověst má slušnou. Spoustu sledujících. Natáčí videoeseje a tvrdil jsi, že takových tam pár chceš. Myslela jsem, že je to sázka na jistotu."

„Až na to, že jiným trhá reputaci na kusy, Pet." Eton se zasmál a byl to náhlý, nepříjemný zvuk, kterým chtěl možná vymazat svá předchozí slova. „Ale nech to být. Zdá se, že všichni soutěžící jsou téměř na místě."